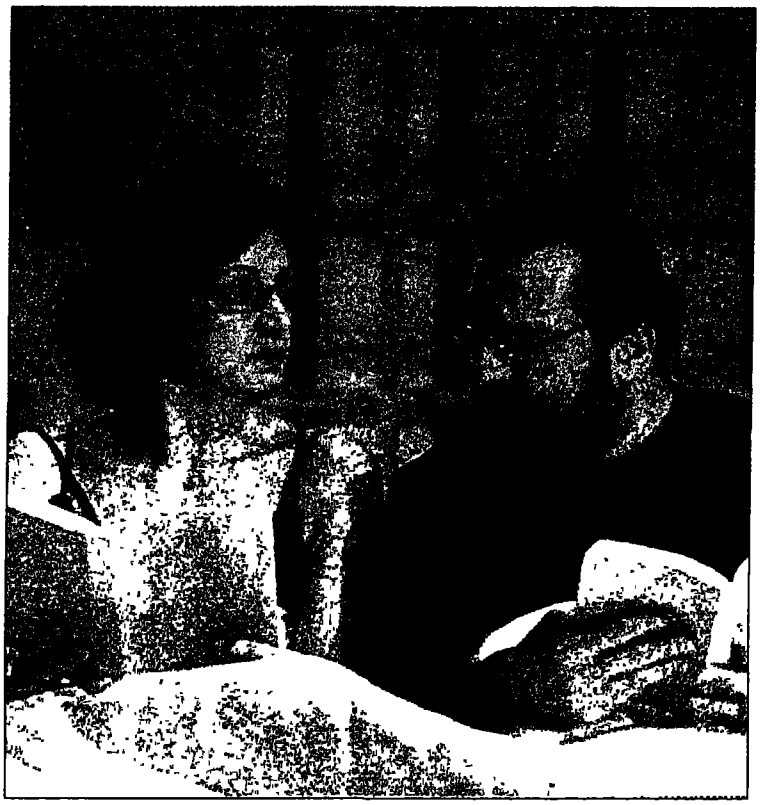
«Ονορ»

Ευφράδεια λόγου στο κείμενο, ευφρόσυνη δημιουργία στη μετάφραση, ευτυχής σκηνοθετική προσέγγιση, εκτυφλωτικά λαμπρές ερμηνείες: το έπαθλο μιας ευρηματικής παράστασης

Της Κ. ΡΑΠΑΝΑΚΗ

Η Joanna Murray – Smith ζει στη Μελβούρνη. Εχει ασχοληθεί με το ραδιόφωνο, την τηλεόραση, τη δημοσιογραφία. Εχει γράψει μυθιστορήματα και αρκετά θεατρικά έργα. Το «Honour» (1995) πρωτοπαρουσιάστηκε στο θέατρο «Playbox» στη Μελβούρνη. Για το συγκεκριμένο έργο η Σμιθ κέρδισε το βραβείο «Victorian Premier's Literary Award for Drama» (1996).

Η Ονορ, διακεκριμένη συγγραφέας και ποιήτρια, ο σύζυγός της ο Τζωρτζ, γνωστός δημοσιογράφος και συγγραφέας, η κόρη τους η Σόφι. Οι ισορροπίες ανατρέπονται όταν στη ζωή του ζευγαριού εισβάλλει μια νεαρή, όμορφη, φιλόδοξη και έξυπνη δημοσιογράφος, η Κλόντια, η οποία εργάζεται σ' ένα γνωστό έντυπο ευρείας κυκλοφορίας και επιμελείται ένα αφιέρωμα για τον Τζωρτζ. Εκείνος ερωτεύεται την Κλόντια και όλ' αλλάζουν όχι μόνον στην οικογένεια του Τζωρτζ αλλά και στη ζωή του καθενός από τους ήρωες ξεχωριστά.

Η Σμιθ έχει γράψει ένα έργο με ευκρινείς χαρακτήρες, ολοκληρωμένους, άρτιους. Μεσ' από έναν ποιητικό ρεαλισμό, η συγγραφέας σκιαγραφεί τους ήρωές της πολύπλευρα ως ευδιάκριτες και ξεχωριστές οντότητες μεσ' από έναν λόγο ο οποίος, χωρίς να του λείπει η ποιητικότητα, είναι κοφτερός, διεισδυτικός, αποστομωτικός, ξεκάθαρος, διαφανής, επεξηγηματικός, διευκρινιστικός όσον αφορά τα αισθήματα, τις σκέψεις και τις καταστάσεις με τις οποίες έρχονται αντιμέτωποι οι χαρακτήρες του έργου.

Σ' ένα θεατρικό έργο όπου ο λόγος καλύπτει τη δράση, η μετάφραση αποτελεί το σημαντικότερο θεμέλιο μιας παράστασης. Στη συγκεκριμένη περίπτωση ο Ερρίκος Μπελιέ έχει κάνει μια αριστουργηματική μεταφραστική εργασία όπου ο παλμός, οι δονήσεις, τα υπονοούμενα, οι σημασίες του λόγου, των παύσεων και των σιωπών αποδίδονται με μια δημιουργική εκφραστικότητα μεσ' από τη σωστή επιλογή λέξεων και φράσεων.

Στο ολοκαίνουργιο θέατρο «Αλμα» η παράσταση σε καθηλώνει. Μια εμπνευσμένη δουλειά σε όλα τα επίπεδα η οποία όταν την περιγράφεις χάνει το μέγεθός της. Πρέπει να τη δεις και κυρίως να νιώσεις τη δύναμη που σου μεταδίδει.

Η Αθανασία Καραγιαννοπούλου κάνει μία εξαίρεση σκηνοθετική προσέγγιση. Εχοντας στα χέρια της τη σφικτοδεμένη πλοκή του κειμένου, αναδεικνύει την υποδόρια ποιητικότητα, την αισθαντικότητα που καιροφυλακτεί κάτω από τις γραμμές και την τονίζει με τη θαυμάσια μουσική που επιλέγει η ίδια και απογειώνει το έργο. Τα ωραία σκηνικά (Γ. Ασημακόπουλος), τα εξαίσια κοστούμια (Β. Παρασκευά, Μ. Χατζηιωάννου) και οι φωτισμοί (Α. Αναστασίου) ολοκληρώνουν μία παράσταση – ποίημα.

Η Κατερίνα Μαραγκού, ο Μηνάς Χατζησάββας, η Εβίτα Ζημάλη, η Δανάη Σκιάδη. Και οι τέσσερις είναι υπέροχοι μέσα από συγκλονιστικές ερμηνείες. Μία παράσταση που δεν πρέπει να κατέβει φέτος. Να επαναληφθεί και του χρόνου.